

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. J. N.**, zastoupeného Mgr. Alešem Charvátém, advokátem se sídlem Kozí 4, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2014, č. j. JMK 66260/2014, sp. zn. S-JMK 66260/2014/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. 6. 2014, č. j. JMK 66260/2014, sp. zn. S-JMK 66260/2014/OD/Bo **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč, a to k rukám Mgrt. Aleše Charváta, advokáta se sídlem Kozí 4, 602 00 Brno do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 15. 4. 2014, č. j. OD-ČJ/24575-14/PIM (dále též „správní orgán I. stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2014, č. j. OD-ČJ/24575-14/PIM, sp. zn. OD/7151-2013/PIM byl žalobce uznán vinen, že dne 6. 7. 2013 kolem 15:52 hod. řídil na pozemní komunikaci v obci na ulici ve směru jízdy na osobní motorové vozidlo tovární značky, RZ: nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v úseku, kde je povolena maximální rychlost 50 km/hod. naměřená okamžitá rychlost jízdy 96 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. při rychlostech do 100 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 93 km/hod., tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 43 km/hod. Svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 citovaného zákona. Za tento přestupek v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 citovaného zákona v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 21. 7. 2014 brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí žalovaného, které považoval za nepřezkoumatelné pro nevypořádání se se všemi námitkami uvedenými v odvolání a v jeho doplněních. Namítl, že ve věci nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, kdy rozporuje okolnosti měření (místo měření, způsobilost měřidla k měření vzhledem k nedodržení návodu k obsluze), kterými se správní orgány nedostatečně zabývaly, ač tyto mají zásadní vliv na posouzení způsobilosti měřidla k měření rychlosti, resp. na posouzení zákonnosti důkazů – výsledku měření. Dle žalobce se rozhodnutí opírá o důkazy, které nebyly v řízení provedeny (nejsou součástí spisu – návod k obsluze, případně nebyly listinné důkazy čteny při jednání), nebyly provedeny ani důkazy, které žalobce navrhoval k řádnému zjištění skutkového stavu (výslech svědka, svědkyně, důkaz odborným vyjádřením společnosti DEKRA CZ, a.s., objednávku na vypracování stanoviska této společnosti doložil), nelze tedy přezkoumat, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že došlo k celé řadě procesních pochybení, navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 20. 8. 2014 sdělil k uvedeným žalobním námitkám, že v řízení o přestupku byl náležitě zjištěn stav věci, správní orgán se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, byť v některých případech tyto námitky jednotlivě nevyjmenoval, ale svůj postoj k nim shrnul do obecnějšího hodnocení (např. stran jednotlivých návrhů na provedení důkazů, tyto nerozebíral jednotlivě, ale souhrnně uvedl, proč považuje stav věci za řádně zjištěný a návrhům na doplnění důkazů tedy nevyhoví). Připustil, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného není výslovně uveden odkaz na podání žalobce, které obdržel žalovaný dne 13. 6. 2014, tj. v době, kdy žalovaný vypracoval

napadené rozhodnutí (vypracováno dne 12. 6. 2014), ale toto dosud nebylo vydáno (tj. předáno k poštovní přepravě dne 17. 6. 2014), kdy předmětné podání se dostalo do dispozice oprávněné úřední osoby až dne 17. 6. 2014. I přesto byl žalovaný toho názoru, že rozhodnutí je přezkoumatelné, když v daném podání žalobce opětovně rozporuje skutečnosti rozporované již v předchozích vyjádřeních, s nimi se žalovaný dostatečně vypořádal v rozhodnutí a opětovně navrhuje důkazy na podporu svých tvrzení, která uváděl již dříve. Dle žalovaného byl v průběhu řízení o přestupku řádně zjištěn skutkový stav věci dle ust. § 3 správního řádu, nebyla proto dána povinnost provádět další dokazování, když návrhy účastníků není správní orgán vázán (ust. § 52 věta druhá správního řádu). Stran žalobcovy námitky ke způsobu měření rychlosti odkázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, www.nssoud.cz. Správní orgán I. stupně tedy doplnil dokazování o svědecké výpovědi obou zasahujících strážníků MP Šlapanice, tito se k okolnostem případu včetně jejich stanoviště, okolnosti měření rychlosti a následného zastavení vozidla podrobně vyjádřili, strážník Pilát, který prováděl měření rychlosti, doložil kopii dokladu o proškolení k obsluze měřidla, podrobně popsal způsob měření i podmínky měření dle návodu k obsluze a uvedl, že návod k obsluze měřidla porušen nebyl. Ve spise je rovněž založena kopie ověřovacího listu č. 8012-OL-729-13 vystaveného dne 28. 2. 2013 s dobou platnosti ověření na 1 rok, tj. do dne 27. 2. 2014. Pokud jde o žalobcem namítané pochybnosti stran místa měření rychlosti, lze odkázat na svědecké výpovědi obou strážníků, kteří shodně popsali postavení vozidla v době měření rychlosti, kdy rovněž uvedli, že ulice Brněnská v obci Šlapanice, kde bylo prováděno měření rychlosti, je úsekem schváleným k měření rychlosti Policií ČR, tudíž postup byl v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu. Vzhledem k výše uvedenému, kdy žalovaný měl za prokázané, že měření rychlosti bylo provedeno způsobilým měřidlem (rychloměr byl v době měření řádně ověřen) a k tomu oprávněným subjektem (obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel dle ust. § 72a zákona o silničním provozu), kdy strážník obsluhující rychloměr byl k tomu náležitě proškolen, postupoval v souladu s návodem k obsluze měřidla a měření bylo provedeno v úseku určeném k měření rychlosti Policií ČR, tedy žalovaný považoval skutkový stav relevantní pro rozhodnutí za řádně zjištěný a důkaz o měření rychlosti za zákonný. Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na jeho obsah odkázal. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl.

V návaznosti na písemné vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 17. 9. 2014, v níž se vyjádřil jen k největším nepřesnostem žalovaného, který polemizuje s žalobní námitkou stran přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Žalovaný výslovně potvrdil, že v době, kdy napadené rozhodnutí vydal, bylo v jeho dispozici doplnění odvolání s návrhem nových důkazních prostředků, se kterým se žalovaný ve vlastním rozhodnutí o odvolání nikterak nevypořádal. Jedná se o flagrantní porušení procesních práv žalobce, pro které je třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Žalobce proto i nadále trval na svém petitu tak, jak byl uveden v žalobě.

Jednání u krajského soudu proběhlo dne 23. 6. 2015. Žalovaný se k jednání nedostavil, podáním doručeným soudu dne 23. 6. 2015 omluvil neúčast při jednání (kolize nařízeného jednání a nahlášené kontroly Krajského úřadu Jihomoravského kraje u Městského úřadu Židlochovice) souhlasil, aby bylo jednání v jeho nepřítomnosti. Na svém písemném

stanovisku ze dne 20. 8. 2014 setrval. Zároveň doložil kopii oznámení o provedení kontroly ze dne 26. 5. 2015 včetně doručky (oznámeno dne 1. 6. 2015) a pověření účastníků kontroly. Z výpovědi žalobce i přednesu jeho právního zástupce vyplynulo, že nadále trvá na žalobních námitkách v plném rozsahu i replice k písemnému vyjádření žalobce ze dne 17. 9. 2014. Zdůraznil, že žalovaný se náležitě nevypořádal s jeho návrhy na provedení dalších důkazů, které jsou citovány shora. Vzhledem k tomu, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, nebylo najisto postaveno, že byl přestupek spáchán i že ho spáchala konkrétní osoba. Setrval proto na návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

Podkladem pro rozhodnutí byl i správní spis žalobce, v němž je založeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2014, č. j. OD-ČJ/24575-14/PIM, sp. zn. OD/7151-2013/PIM, jímž bylo rozhodnuto o vině a sankci žalobce za popisovaný skutkový děj, blanektní odvolání žalobce ze dne 11. 5. 2014 podané dne 12. 5. 2014, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 14. 5. 2014, doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2014 doručené 4. 6. 2014 a další doplnění odvolání ze dne 7. 6. 2014 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 10. 6. 2014 a doplnění odvolání podáním ze dne 12. 6. 2014 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 13. 6. 2014 předložené žalovanému dne 13. 6. 2014. Dne 13. 6. 2014 bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného č. j. JMK 66260/2014, sp. zn. S-JMK 66260/2014-OD/Bo, které bylo vypraveno dne 17. 6. 2014.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Dne 6. 7. 2013 kolem 15:52 hod. řídil žalobce na pozemní komunikaci v obcina ulici ve směru jízdy na Brno osobní motorové vozidlo tovární značky, RZ: nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v úseku, kde je povolena maximální rychlost 50 km/hod. naměřena okamžitá rychlost jízdy 96 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. při rychlostech do 100 km/hod. mu tedy byla jako nejnížší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 93 km/hod., tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 43 km/hod.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 18 odst. 4 citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce je toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci z důvodů v žalobních námitkách předestřených, tudíž došlo i k nesprávnému právnímu posouzení. Uvedený názor

sdílí i soud. Zdejší soud v odpověď na žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2*“. Jinými slovy je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány jsou také povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci, je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší správní soud již také dostatečně vyložil, jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí, a sice např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, uvedl „*pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu*“. Také v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 5 Azs 47/2013, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud rozvedl: „*v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry*“. Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutkového stavu věci provede. Také krajský soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhaných účastníky provede a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i krajský soud **dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky**, tzn. pokud je neprovede vyložit proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci krajský soud k závěru, že nevyhověl-li žalovaný návrhům na doplnění správního řízení v rozsahu a způsobem žalobcem navrženým (konkretizováno shora), považuje soud za zásadní procesní pochybení, že žalovaný se opomněl náležitě a přesvědčivým způsobem vypořádat se všemi odvolacími námitkami a důkazními návrhy obsaženými v žalobcových podáních, především v podání ze dne 12. 6. 2014 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 13. 6. 2014 a téhož dne i žalovanému, což je ověřeno podacím razítkem ve správním spise, i písemným vyjádřením žalovaného ze dne 20. 8. 2014. Žalovaný tak výslovně potvrdil, že v době, kdy napadené

rozhodnutí vydal, bylo v jeho dispozici doplnění odvolání s návrhem nových důkazních prostředků. Ve světle tohoto zjištění proto žalovaný měl: 1) zajistit provedení navržených důkazů (výslech svědkyně, a dalších navržených svědků, důkaz odborným vyjádřením společnosti DEKRA CZ, a.s.) nebo 2) v opačném případě provést hlubší úvahu proč tyto důkazy provedeny nebyly, proč jsou mylné a liché. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak absentuje analýzu v naznačeném směru, tzn. že žalovaný nezdůvodnil, proč se žalobcovými námitkami věcně nezabýval. Zjištění procesních nedostatků nelze pak zhojit písemným vyjádřením žalovaného, kdy nepřiléhavě argumentoval názorem, že v odůvodnění rozhodnutí reagoval na všechny námitky žalobce, byť v některých případech tyto jednotlivě nevyjmenoval, ale svůj postoj k nim shrnul do obecnějšího hodnocení.

Optikou tohoto náhledu, za dané situace, přistoupil soud přednostně k posouzení otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby soud se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že žalovaný se s jednotlivými odvolacími námitkami vypořádal nedostatečně, s některými se nevypořádal vůbec, resp. k nim vůbec nepřihlédl. Konkrétně šlo o námitku nedostatečného vysvětlení naměřené hodnoty. Zcela opominul připomínku týkající se neprovedení důkazu odborným stanoviskem společnosti DEKRA CZ, a.s., ačkoli z textu odvolání (podání ze dne 12. 6. 2014) je zřejmo, že především výhrady k technickým otázkám měření rychlosti, pokládal žalobce za stěžejní. Žalovaný ji však ponechal bez povšimnutí. Dále žádným způsobem nebylo zdůvodněno, proč nebyl proveden důkaz výslechem svědků,, výslechem řidičů, kteří v inkriminovanou dobu projížděli daným úsekem a byli zastaveni policisty, výslechem pracovníků čerpací stanice Shell k objasnění okolností měření, především k místu měření. Krajský soud nebyl tak oprávněn se předestřenými otázkami v nastolené situaci vůbec zabývat. Jen řádně a srozumitelně odůvodněné výroky správního rozhodnutí mohou být po věcné stránce podrobeny soudnímu přezkumu. Vzhledem k tomu, že konkrétní odvolací důvody obsažené v doplnění odvolání nebyly žalovaným vypořádány, jejich posouzení ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nepřislušelo soudu ale žalovanému. Jinými slovy, k uplatněným odvolacím námitkám se nebude soud vyjadřovat, neboť by nepřípustně předjímal názor, jehož zaujmutí přísluší v prvé řadě správnímu orgánu. Pro zjištěná procesní pochybení tedy nejsou doposud dány důvody k věcnému projednání předmětné věci.

Lze tak uzavřít, že v daném případě žalobcovy důkazní návrhy sice nebyly provedeny, nicméně žalovaný toto neprovedení dostatečným, srozumitelným a přesvědčivým způsobem neodůvodnil. Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95-15, dle kterého „*tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy, je povinností správního orgánu volné úvahy užít, to je zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování dospět k rozhodnutí.* Obdobně z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 3. 1999, č. j. 7 A 52/96-49 vyplývá, že „*tam, kde*

rozhodnutí je vydáno na základě zákonem dovoleného diskrečního práva správního orgánu (v daném případě uložené pokuty v rámci stanoveného rozpětí), je ovšem i povinností tohoto orgánu volně úvahy užít, tj. zabývat se všemi hledisky, která jsou jako premisy takové úvahy nezbytná, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková i právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování zákonem stanovených kritérií (v daném případě kritérií stanovených v § 12 odst. 3 zákona o odpadech) a v souladu s pravidly logického uvážení dospět k rozhodnutí“.

Rovněž tak z rozsudku NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006-48, www.nssoud.cz vyplývá, že „volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen a současně vylučovat možnost jiného závěru.“

Ve světle výše uvedeného je proto zřejmo, že postup žalovaného vybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, ve správním řízení došlo k procesnímu pochybení v naznačeném směru, čímž tak došlo i porušení procesních práv žalobce. Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.); v novém rozhodnutí se správní orgán musí znovu vypořádat se všemi odvolacími námitkami dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.), a to tak, jak uvedeno v naznačeném směru, tzn. je povinen se řádně vypořádat se všemi uplatněnými odvolacími námitkami a tyto také řádně zdůvodnit.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku. Náhrada za zastoupení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, náhrady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před zdejším soudem dne 23. 6. 2015) po 3.100 Kč dle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, za 3 režijní paušály po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky. Náhrada nákladů řízení byla zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. 2.142 Kč, takže celková výše přiznané náhrady nákladů včetně náhrady za zaplacený soudní poplatek činí 15.342 Kč. Soud náhradu nákladů řízení za vypracování odborného vyjádření od společnosti DEKRA CZ, a.s. dle přiložené faktury ze dne 23. 6. 2015 v částce 1.815 Kč nepřiznal, neboť důkaz uvedeným důkazním prostředkem v rámci soudního přezkumu proveden nebyl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. června 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová